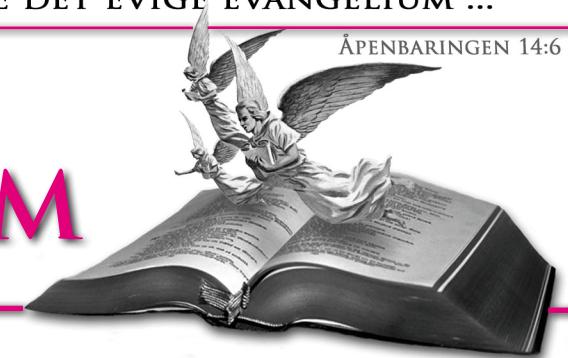

Det evige EVANGELIUM

FREMTID UTE ILLUSSJONER

I de seneste år har verden vært vitne til den ene ødeleggelse etter den andre. Den ene tørkesituasjon, oversvømmelse, syklon og jordskjelv har fulgt det andre. Tusenvis har mistet livet sitt i ulykker på land, i havet og i luften, mens flere millioner sulter ihjel. Mange nasjoner er bankerott og ute av stand til å betale sin gjeld. Krig, folkeopprør, overbefolking og fortsatt ødeleggelse av naturen tvinger menneskeheten til at se inn i en faretruende fremtid.

Mange av disse begivenhetene er det klart preget om i Bibelen (Matteus 24,4-31; Lukas 21,25-28; Åp. 6,12-17; 16; 17; 18). Gud har alltid advarst verden før en kommende dom. Disse dommene er resultatet av menneskenes ugodelighet (Es. 24,5-20; 46,9-10; Amos 3,7; Åp. 1,1)

LÆRDOMMER FRA FORTIDEN

For eksempel fortalte Gud Noah om den kommende syndfloden. Han fortalte Abraham og Lot om den fremtidige ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra, og han fortalte Moses om plager i Egypt. Disse begivenhetene ble skrevet ned som en advarsel til oss i dag, for å hjelpe oss til klart til å forstå at alle Bibels profetier enten er gått i oppfyllelse, eller vil skje i fremtiden (1. Korinterne 10,6-12; 2. Pet. 2,5-9; Hebreerne 4,11). Derfor finner vi Guds advarende budskaper til den siste generasjon fremstilt ved

DE TRE ENGLERS BUDSKAP

Disse budskapene finner vi i Åpenbaringens Bok kapittel 14, skrevet av Johannes. Dette er det siste kall, som Gud gir til menneskeheten før Jesu annet komme som konge og dommer. Det inneholder den alvorligste advarsel vi finner i Skriften om den kommende dom:

1. "Frykt Gud og gi ham ære! For timen for hans dom er kommet; og tilbed ham som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene!"

2. "Falt, falt er Babylon, den store, som har gitt alle folk å drikke av sitt horelevnets vredesvin."

3. "Dersom nogen tilbeder dyret og dets billede og tar merket på sin panne eller i sin hånd, da skal også han drikke av Guds vredesvin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger, og han skal pine med ild og svavel for de hellige englers og for Lammets øine, og røken av deres pine stiger op i all evighet, og de har ikke hvile dag eller natt de som tilbeder dyret og dets billede, og hver den som tar dets navns merke." Åpenbaring 14,6-11.

Denne advarsel har livsviktig betydning for hver eneste person! Men hvordan kan vi unngå å tilbe dyret eller ta dets merke, hvis vi ikke vet, hvem eller hva dyret og dets billede er? Manglende kunnskap på dette område vil få alvorlige konsekvenser. "Mitt folk går til grunne fordi det ikke har kunnskap" (Hosea 4,6, sammenlign med Es. 29,13-14).

Gud har imidlertid lovet de rettferdige forståelse (Ords. 2,1-7; Dan. 12,4,10; Matt. 7,7-8). "Så sant jeg lever, sier Herren, Israels Gud, jeg har ikke behag i den ugodelige død, men i at den ugodelige vender om fra sin ferd og lever. Vend om, vend om fra eders onde veier! Hvorfor vil I dø, Israels hus?" Ez. 33,11 (sammenlign 2. Pet. 3,10-11; Mal. 4,1-3).

Hva er betydningen av dyret med det spesielle merket?

Før vi studerer dyret selv, må vi forstå den historiske bakgrunnen til dyret. Det beste steinet å begynne i, er i Daniels Bok, som på en enestående måte forutsier begivenheter fra det sjette århundre før Kristus og ned til endens tid.

Forståelsen av symbolene i de bibelske profetier er ikke blitt overlatt til mennscher å gjette. Profetier er historie skrevet på forhånd. Bibelen selv gir oss nøkkelen til at forstå dem (2. Pet. 1,20).

I Daniel 2, 27-45 er de enkelte deler av statuen på en nøyaktig måte symbolisert med oppgang og fall av verdenshistorien fra det Babylonske riket til dagens Europa. I parallell til Dan.2 i Dan. 7 er de kommende verdensriker representert med deres spesielle tegn i form som "dyr". "Disse store dyrene som det er fire av, er fire konger som oppstår fra jorden... det fjerde dyret skal være et fjerde rike på jorden..." (Dan. 7,17.23) I Dan. 7,3 står det: "Og fire store dyr steg op av havet". "Havet" eller "vann" representerer i profeti "folk, skarer, ætter og tunger". Åp. 17,15 (sammenlign med Es. 8,7).

LØVEN

"Det første var som en løve..." Dan. 7,4 (sammenlign med Dan. 2,37-38). Dette referer til det babyloniske verdensrike (608-538 f.Kr.), som hersket over verden på Daniels tid. I Pergamonmuseet i Berlin kan man stadig se buntene den vingede løve som et historisk vitne fra den tid.

BJØRNEN

"Så fikk jeg se et dyr til, det annet i rekken; det var likt en bjørn og reiste seg på den ene side; det hadde tre ribben i sitt gap mellom sine tenner, og det ble sagt til det: Stå op og et meget kjøtt!" Dan. 7,5. Dette dyr har den samme betydning som brystet og armene av sølv i Dan. 2,32.39. Det representerer riket Medo-Persia, som overtok det babyloniske rike (538-331 f.Kr.). Det var ett dobbelt monarki, hvor mederne regjerte først, og senere perserne. De to armene på bildetstøtten og bjørnen, som reiser seg opp på siden, understrekker dette aspektet i profetien. Den ene part ville være sterkere enn den andre. De tre ribbene representerer nasjonene, som ble overvunnet av Medo-Persia: Babylon, Lydia og Egypt.

LEOPARDEN

"Derefter så jeg i mitt syn et annet dyr, som lignet en leopard; det hadde fire fuglevinger på ryggen og hadde fire hoder, og det fikk stort velde." Dan. 7,6. Dette dyr finner vi omtalt i Dan. 2,32.39. Det var under Alexander den Stores regjering av det greske riket (331-168 f.Kr.), som perserne ble drevet ut. Da han døde, ble hans kongedømme delt i fire deler, som symboliseres ved de fire hodene (Makedonia, Thrakia, Syria og Egypt).

DET FJERDE DYR

"Derefter fikk jeg i mine nattlige syns se et fjerde dyr, fryktelig og forferdig og overmåte sterkt; det hadde store tenner av jern og knuste, og det som ble tilovers, trådte det ned med sine føtter; det var anderledes enn alle de første dyr og hadde ti horn." Dan. 7,7. Igjen finner vi dette dyret i Dan. 2,33.40.41. Det fjerde riket, som fulgte etter det greske

riket, var det Romerske Imperiet (168 f.Kr.-476 e.Kr.). Det var så forskjellig fra alle de andre dyrene Daniel hadde sett i synet, at han ikke kunne beskrive det. De "ti horn" i Dan. 7,24 representerer "ti konger, som skal fremstå ut af dette kongedømmet".

Det er et historisk faktum, at det romerske riket falt i 476 e.Kr. og i dets sted fremstod de ti nye kongedømmer, de ti germanske stammer, som i dag utgjør Europas land. Parallelt til Dan. 7,7 finner vi i Dan. 2,42-44, att disse var symbolisert ved tær. Disse var følgende stammer: 1. alemannerne (Tyskland), 2. frankerne (Frankrike), 3. angelsakserne (Storbritannia), 4. burgunderne (Sveits), 5. vestgoterne (Spania), 6. hunnerne (Portugal), 7. lombarderne (Italia); 8. herulerne, 9. vandalerne, 10. østgoterne.

DET LILLE HORN

"Jeg akte noe på hornene; da fikk jeg se et annet lite horn som skjøt op mellom dem, og tre av de første horn ble rykket opp for dets skyld, og dette horn hadde øine som menneskeøine og en munn som talte store ord." Dan. 7,8.

De forskellige identifikasjoner av det lille horn

1. Det kom opp imellom de ti horn (kongedømmer), og tre av de første horn ble rykket opp under dets kamp for makt.

2. I Dan. 7,24 står det, at det lille horn skal oppstå etter de ti horn. Det er kun en makt i historien, som dette passer på. I Rom, i selve kjernen av det splittete rike, fremstod paveømmet etter 476 e.Kr., den Katolske Kirke styrt av én man. I dets kamp for makt blev tre av de gotiske stammer (herulerne, vandalerne og østgoterne) "rykket opp... foran ham". Ved en befaling fra den østromerske keiser Justinianus (Codex Justinianus), blev den romerske biskop innsatt som alle kristne kirkers overhode i 533 e.Kr. Da den siste av de tre arianske stammer (østgoterne) nekta å anerkjenne denne befalingen, blev de tilintetgjort og jaget ut av Rom av den keiserlige general Belisarius i 538 e.Kr. Det var også på dette tidspunkt, som det pavelige Rom fullt ut etablerte sin politiske makt, som det skulle bevare i en periode, som var forutlagt i profetiene (se forklaring senere).

3. I Dan. 7,25 står det, at han vil "undertrykke den Høiestes hellige". Dette refererer til den store forfølgelse av de kristne. Ingen historieleser vil nekte at dette også fant sin oppfyllelse i paveømmet. Den forferdelige forfølgelsen i den Mørke Middelalder (bål, kjætterprosesser, korstog) er vel kjent og har sannelig farget historiens sider sorte.

4. Videre står det: "han skal tenke på å forandre hellige tider og lov..." Pavemakten har faktisk forfalsket Guds lov, de ti bud: Den har fjernet det andre bud, som forbry tilbedelse av bilder, fra Katekismen. Den har også forandret, i Katekismen, det fjerde bud, helligholdelse av sabbaten (det eneste budet, som har med "tid" å gjøre), ved å flytte Guds helligdag fra den syvende dag til den første dag i uken (sammenlign med 2. Tess. 2,3-4; Salm. 94,20).

Han har forfalsket "tiden" for tilbedelse. En falsk dag fot tilbedelse ble innstiftet. I stedet for den syvende dags uforanderlige sabbat (se 2. Mos. 20,8-11; 31,13.16.17; Ez. 20,12; Es.

56,2,3,6,7; Salm. 89,35; Heb. 4,1-11; Jak. 2,10), som ble holdt av Kristus og apostlene (Luk. 4,16; Matt. 24,20; Ap. G. 13,42; Heb. 4,10,11), ble den første dag i uken (den henneske soldag) innført. Gud hadde aldri sagt, at denne dag skulle holdes hellig. Han hadde advart Sitt folk mot å akseptere denne dag til tilbedelse (Åp. 14,9-11; 16,2; 19,20; se Ez. 8,16-18)

5. "Og det ble gitt det en munn som talte store og spottelige ord... Og det åpnet sin munn til spott mot Gud, til å spotte hans navn og hans bolig, dem som bor i himmelen." Åp. 13,5-6 (sammenlign med Dan. 7,8,25; Dan. 8,25; 2. Tess. 2,3-4).

Hvordan definerer Bibelen gudsbespottelse? Under et komplott imot Jesus ble Han beskyldt for gudsbespottelse "... fordi du som er et menneske, gjør deg selv til Gud." Joh. 10,33. En annen form for gudsbespottelse finner vi i Luk. 5,21: "Hvem er dennemann, som taler bespottelser? Hvem kan forlate synden uten Gud alene?" Begge former for gudsbespottelse passer på pavedømmet. ("På denne jord treder vi i stedet for den allmektige Gud." Encyc. Pave Leo XIII, 20. juni 1894.) Pavens blir ofte kalt for "Hellige Far", selv om Jesus forbød oss å tilta noen mennesker på en slik måte (Matt. 23,9). Det er forbeholdt Faderen i himmelen (Joh. 17,11)

6. I Dan. 7,25; 12,7 og Åp. 12,14 er sågar perioden for pavedømmets herredøme blitt forutsagt som tre og en halv tid, i Åp. 11,2 og 3,5 som 42 måneder, og i Åp. 11,3 og 12,6 som 1260 dage.

Den bibelske målestokk for profetiske tidsperioder, som setter én dag lik med ett år (Ez. 4,6 og 4. Mos. 14,34), gjør det klart, at i alle disse henvisninger henvises det til den samme tidsperiode på 1260 år. Én "tid" etter deres forståelse var ét år. I disse dager regnet de i månårs, som var 360 dager på et år. En månemåned var på 30 dager (se perioden for syndfloden i 1. Mos. 7,11-24; 8,4 – her er det 150 dager på fem måneder). I overensemme herved finner vi, att 3½ tid (3½ år) ganget med 12 måneder gir 42 måneder, og 42 måneder ganget med 30 dager gir 1260 dager, eller 1260 virkelige år i historien.

Vi finner, at denne profetiske tidsperiode faktisk gikk i oppfyllelse i pavedømmets historie. Den endelige utslettelse av det østgotiske rike omkring 538 e.Kr. (som var den siste kongen etter det siste "horn", som motstod Rom), er generelt anerkjent som begynnelsen på pavedømmets politiske dominerende posisjon.

Når vi regner 1260 år frem fra denne historiske periode, kommer vi til 1798 e.Kr. Dette året ble pave Pius VI tatt til fange under ledelse av den franske general Berthier. Pave Pius VI døde i fangenskap. Følgende fortusigelse var gått i oppfyllelse: "Om noen fører i fangenskap, han skal i fangenskap". Åp. 13,10. Siden den tid og til dags dato har pavedømmet ikke hatt så klart et overherredømme og så stor inflytelse. En demokratisk statsforfatning ble etablert, og Rom ble en republikk.

Den politiske makt fra Rom fikk en ende – nøyaktig etter 1260 år, som profetien hadde forutsagt. I Åp. 13,1-10 er historien om pavedømmets makt kort beskrevet. Det fremstod fra det henneske Rom og regjerte i 1260 år og ble til slutt dødelig såret.

7. I Åp. 13,3 står det: "Og jeg så et av dets hoder likesom såret til døden, og dets dødssår blev lægt, og all jorden undret sig og fulgte etter dyret." Dette viser klart, at denne makt vil eksistere, inntil Kristus kommer igjen (sammenlign med Dan. 7,21-22).

8. I perioden av det dødelige sår og gjenvinningen av dets makt kommer et annet dyr til syne: "Og jeg såg et annet dyr stige op av jorden, og det hadde to horn likesom et lam, og talte som en drage. Og det bruker det første

drys hele makt for dets øine, og gjør at jorden och de som bor på jorden, tilbeder det første dyr, hvis dødssår blev lægt." Åp. 13,11-12.

Hvilken makt er det som beskrives?

Symbolene:	Betydningen:
1. Stiger opp av jorden (Åp. 13,11).	1. Fremstår i et nytt eller nesten ubebodd landområde.
2. Fremstår på det tidspunkt hvor dyret fra havet faller (1798 e.Kr., Åp. 13,1.3.10).	2. Blir til en nasjon omkring den tid pavedømmet faller (1798-1800.).
3. Har to horn som et lam (Åp. 13,11).	3. To Kristuslignende prinsipper gir det styrke (borgerlig og religiøs frihet).
4. Har ingen kroner på hornene (Åp. 13,11).	4. Ikke et monarki, men en form for republikk.
5. Utøver makten fra det første dyr (Åp. 13,12).	5. Er den sterkeste verdensmakt.

Kun én makt i historien oppfyller disse fem profetiske spesifikasjoner, nemlig Amerikas Forente Stater, som ble forent i årene 1763-1800. Vi ser fra Åp. 13,11-18, at det begynte med en ydmyk natur, men det vil vokse til å bli en dominerende verdensmakt ved verdens ende. Det er blitt forutsagt, at Amerika vil lage et bilde, som vil tvinge menneskeheter til å tilbe dyret, hvis dødssår ble leget. Dette bildet er en nøyaktig kopi av hva pavedømmet var gjennom de 1260 år, hvor det regjerte. Denne beskrevne form for tilbedelse viser klart, at det refererer til en religiøs-politisk makt.

I Dan. 3,5.10.14.18.28 er det klart fortalt, at religiøs ærbødigheit for menneskelige bilder og maktsymboler er likt med avgudsdyrkelse og er motstridende med det andre bud (2. Mos. 20,4-6). Søndagstillbedelse er et tegn på makt, et tegn på pavedømmets autoritet til å erstatte sine egne lover (se nedenfor under katolsk autoritet fra deres egne kilder!).

Profetien åpenbarer, at Amerika vil påtvinge søndagstillbedelse ("dyrets merke") ved at fremstille et "bilde". Dette bildet er intet annet enn den frafallne protestantisme, en økumenisk forening av kirkene, som vil forene sig med regeringen, for å påtvinge religiøse lover. Hele verden vil afdlyde loven om søndagsheiligeholdelse. (Se boken "Mot Historiens Klimaks"). Det er pavedømmets stolthet, at de tror at de kan endre de ti bud, Guds lov. Det vil bli det avgjørende spørsmålet i fremtiden, et spørsmål om liv og død (Åp. 13,14-15): å afdlyde Gud, eller menneskers bud (Malaki 4,1-2; Åp. 16,2).

Pavedømmet hevder, at forfalskningen av sabbaten til den første dag i uken var dets gjerning og er merket på dets autoritet i religiøse gjøremål (sammenlign med Dan. 7,25):

"Søndagen er et katolsk institut, og dens krav på helighet kan kun forsvaras på grundlag av katolsk autoritet. Intet sted i den Hellige Skrift finner vi en tekst, som rettferdigjør forandringen av tilbedelse, fra den ukentlige bibelske gudstjeneste til den første dag i uken." (Catholic Press, Sidney, 25. august 1900.)

"Vi holder søndag i stedet for lørdag, fordi den Katolske Kirke, på kirkemøtet i Laodicea i år 364 e.Kr., endrede helligdagen fra lørdag til søndag." ("The Convert's Catechism of Catholic Doctrine", side 50, av P. Geiermann, et verk som mottog den apostoliske velsignelse av pave Pius X den 25. januar 1910.)

"Den syvende dags sabbat blev holdt av Kristus og apostlene og blev helligholdt av de første kristne og anerkjent som sabbat inntil avskaffen ved Laodiceakonsilet. Dette konsilium avgjorde først spørsmålet om Herrens dag og forbød deretter helligholdelse av den syvende dags sabbat ved en bannlysning."

(William Prynne, en berømt engelsk teolog, fra hans arbeid "Dissertation on Lord's Day", side 32.)

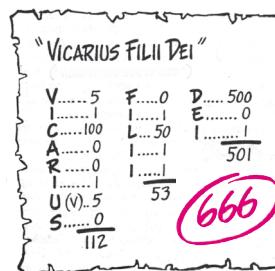
"Sabbaten, som er den best kjente dag fra loven, blev forandret til Herrens dag. Denne er ikke opphørt på grund av instruksjoner fra Kristus (for Han siger sjeld, jeg er ikke kommet for at nedbryte loven, men for at fullføre den), men på grund av kirkens autoritet er den blevet forandret." (Erkebisoppen av Reggio, preken fra den 18. januar 1562, Mansi XXIII, side 526.)

"Det var den Hellige Katolske Kirke, som forandrede hviledagen fra lørdag til søndag, den første dag i uken... Hvilken kirke tilbeder hele den civiliserede verden? Protestantene hevder at ha stor ærbødigheit for Bibelen, og likevel anerkender de den Katolske Kirkes autoritet ved at helligholde søndagen. Bibelen siger: "kom sabbatsdagen ihu, så du holder den hellig!", men den Katolske Kirke siger: "Nei, hold den første dag i ugen hellig!" og hele verden adlyder den!" (Pater Enright den 15. desember 1889.)

"Selvfølgelig, hevder den katolske kirke at endringen [fra sabbaten til søndag] var hennes handling... Og denne handlingen er et tegn på deres autoritet i religiøse spørsmål." (H.F. Thomas, Kansler av kardinal Gibbons, 2. oktober 1895.)

9. I Åp. 13,18 finner vi et annet tegn, dyrets tall: "Den som har forstand, han regne ut dyrets tall! for det er et menneskes tall, og dets tall er seks hundre og seks og seksti." En av pavens offisielle titler er: "Vicarius Filii Dei", som oversatt betyr, "Guds Sønns Stedfortreder".

Som svar på leseres spørsmål, sier den katolske avis "Our Sunday Visitor" av den 18. april 1915: "De ingraverede bokstever på pavens mitra (etter: Tiara) er følgende: 'Vicarius Filii Dei'." Denne betegnelse (som i seg selv er gudsbespottelse, fordi den setter seg selv høyere enn Den Hellige And (Joh. 16,12-15; 14,26; Rom. 8,26)) er dyrets navn (vers 17). I følge informasjonen i vers 17 og 18 finner vi tallet på dets navn, 666.

Ettersom bokstavene på latin har forskjellige verdier, behøver vi kun å legge dem sammen. Dette er profetien, som utpeker "Antikrist" (sammenlign med 2. Tess. 2,3-12; 1. Joh. 4,3; 2. Joh. 7; Rom. 8,3). Det greske ordet "Antikrist" betyr en "som setter seg selv i Herrens Salvedes sted (fra anti – i stedet for, or crio – salvede) (tysk konkordans-NT, side 371.)

Med andre ord, "Antikrist" er en påstått representant for Kristus – nøyaktig, hva paven hevder å være! Hvis paven skulle introdusere seg selv i det Ny Testamente språk, skulle han si: "Jeg er Antikrist!"

Etter sin himmelfart er Jesus Kristus den eneste sanne yppersteprest i den himmelske helligdom, "tjeneste i helligdommen, det sanne tabernaklet, som Herren har reist, og ikke et menneske." Sammenlign med Heb. 8,1-2. Her rydder Jesus daglig veien til Faderens nådetrone for oss, ved Sitt blod (Joh. 14,6.13.14; Rom. 8,34). Vi kan til enhver tid komme frem for Ham ved bønn uten menneskelig mellomkomst, alene ved tro og tillit til Kristi forsonende blod (Heb. 4,14-5,10; 7,25; Matt. 6,6-15).

Læren om ytterligere en mellomman, det må være et menneske eller "døde helgener", representerer "dyrets gudsbespottelse" mot Gud og "hans tabernakel", som finnes til forsoning i himmelen, i følge Åp. 13,6. (Sammenlign med Dan. 8,11-14 og 12,11 – her er dette forhold beskrevet som "ødeleggende frafall" eller som "ødeleggende vederstyggelighet".)

DYRETS MERKE

Det er ikke et synlig tegn som blir tvinget på ethvert menneske mot hans vilje. Hvis du ikke kunne nekte å motta merket, ville Guds advarselse om ikke at akseptere det være meningslös. De, som nekter å motta dyrets merke (tegnet på autoritet eller tilknytning), er beskrevet som: "... de som holder Guds bud og Jesu tro." Åp. 14,12. Det er dem som har mottatt Guds segl (Åp. 7,3-4; 14,1), og de har sejret over dyrets merke (Åp. 15,2; sammenlign med Dan. 3). Dyrets merke inkluderer overtredelse av Guds bud (sammenlign Jak. 2,10), fordi Guds segl, hans tegn på autoritet, er funnet i de ti bud (se nedenfor).

Dyrets merke vil bli mottatt på pannen eller på hånden (se Åp. 13,16; 14,9). Pannen symboliserer oppmerksomhet (tro, viten). Hånden symboliserer menneskets gjerninger (overholdelse eller overtredelse av de ti bud). Dette er også vist i 5. Mos. 11,8.18 (sammenlign med 5. Mos. 13,1-6), hvor det tales om å holde alle de ti bud.

Det fjerde bud er tegnet på Guds autoritet. Enhver som forstår kravene og innrettelsen av det fjede bud og likevel fornekter det og i stedet ærer hva Rom har innstiftet som dets tegn på autoritet, aksepterer dermed tegnet på tilknytning til Rom, dyrets merke. Ikke før søndagsloven er satt i kraft, vil de som fortsetter i overtredelse, motta dyrets merke. For den ørlige søndagsholder lyder følgende: "Efterat Gud da har båret over med vankundighetens tider, byder han nu menneskene at de alle allesteds skal omvende sig." (Ap. G. 17,30.)

GUDS SEGL

Et tegn eller segl i Bibelen har den samme betydning (Rom. 4,11).

Et offisielt segl må vise tre ting:

1. Navnet på lovgeber – f.eks. Harald V.
2. Hans offisielle stilling – f.eks. konge.
3. Territorium – f.eks. Kongeriket Norge.

Guds segl, Hans evig pakts tegn, henger sammen med hans lov og finnes i det fjerde bud (2. Mos. 20,8-11): "Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning. Men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud; da skal du intet arbeid gjøre, hverken du eller din sønn eller din datter, din tjener eller din tjenestepike eller dit fe eller den fremmede som er hos dig innen dine porter. For i seks dager gjorde Herren himmelen og jorden, havet og alt det som i dem er, og han hvilte på den syvende dag; derfor vel-signet Herren sabbatsdagen og helliget den." (Sammenlign med 1. Mos. 31,13.17.18.)

Selv om alle budene er like viktige i Guds øyne (Jak. 2,10), finner vi kun Guds segls merke i det fjerde bud:

1. Guds navn: "Herren din Gud".
2. Titelen: "Skaper".
3. Territorium: "Himmelen og jorden, havet og alt det som i dem er".

Bibelen taler om sabbaten som Guds evige segl: "Mine sabbater skal I holde; for det er et (evig) tegn mellom mig og eder fra slekt til slekt, forat I skal vite at jeg er Herren som helliger eder." 2. Mos. 31,13 (sammenlign med vers 16 og 17; Ez. 20,12.20).

Jesus sier: "I må ikke tro at jeg er kommet for å opheve loven eller profetene; jeg er ikke kommet for å opheve, men for å oppfylle. For sannlig sier jeg eder: Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel forgå av loven, før det er skjedd alt sammen." Matt. 5,17.18.

Det var en, som kom til Jesus og spurte Ham: "Mester! Hvad godt skal jeg gjøre før å få evig liv?" Jesus svarte: "vil du gå inn til livet, da hold budene... Du skal ikke slå ihjel, du skal ikke drive hor, du skal ikke stjele, du skal ikke si falskt vidnesbyrd..." Matt. 19,16-19.

Den syvende dags sabbat er en integreret del av Guds lov, en ukentlig påminnelse om at Jesus er vår Skaper og Frelser. "I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud... Alt er blitt til ved ham... Og Ordet blev kjød og tok bolig iblandt oss... full av nåde og sannhet." (Joh. 1,1-3.14.)

Likesom den lovede hvile til israelitterne ved inngangen til Kanaans land, er sabbaten en påminnelse om den lovede "sabbatshvile" ved inngangen til det lovede himmelske Kanaan (2. Pet. 3,13; Heb. 11,10.39.40; Åp. 21,2). Like siden menneskets fall i Edens Hage har menneskene vandret 6000 år i "menneskehistoriens örken" (Heb. 3,10-19; 4,1-11; sammenlign med 5. Mos. 4,1-2; 1. Kor. 10,11-13). Ved avslutningen av denne vandring, når Jesus kommer igjen, vil de få del i den lovede "sabbatshvile".

Hvis man gjør seg den uleilighet å legge tidsrommene sammen for hver eneste nevnte generasjon, som er ned skrevet i Bibelen, begynnende med Adam, vil man, når man når til Kristi tid, ende med omtrent 4000 år. (Se Atlas der Weltgeschichte, 1990, K. Thienemanns Verlag, Stuttgart-Wien.) Herav ser vi klart, at vi er ved avslutningen av det 6. årtusen av menneskehets historie, som Gud har forutsagt den. Angående Kristi gjenkomst, siger Bibelen: "... én dag er i Herrens øyne som tusen år, og tusen år som én dag." (2. Pet. 3,8.)

Innser Du nå: "at han er nær for døren"? (Matteus 24,33.)

I det Nye Testamente blir Guds folk kalt for det åndelige Israel, som ved tro har mottatt en åndelig omskjærsle av hjertet. (Sammenlign med Kol. 2,11-12; Rom. 2,28-29; Gal. 3,6-9.28-29; 5,6; 6,15; Rom. 11,25; 1. Pet. 2,9-10.) Den nye pakt med Kristus vil gjøre hvert eneste menneske til en ny skapning ved Hans skapende makt. Ved profeten Jeremias ble dette forutsagt: "... men dette er den pakt jeg vil oprette med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil gi min lov i deres sinn og skrive den i deres hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk." Jer. 31,31-33.

Som resultat herav vil Guds folk alltid opløfte Hans lov: "Og dragen blev vred på kvinnene og drog avsted for å føre krig mot de andre av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu vidnesbyrd." Åp. 12,17. (Den rene kvinne i profetierne symboliserer en ren menighet, og skjøgen symboliserer en fallen menighet – sammenlign med 2. Kor. 11,2; Ez. 16; Åp. 17,18.)

Nå vet vi hva som er ment med de tre englers budskaper i Åpenbaringen 14:

1. De forteller oss, at dommen, beslutningen angående vårt evige liv, foregår i himmelen nå (vers 6-7).
2. De forteller oss, at protestantismen også er fallen (vers 8) og i følge Åp. 18,1-5 "... er blitt en bosted for onde ånder, og et fengsel for hver uren ånd". Engelen appelerer til enhver oppriktig kristen (Guds folk): "Gå ut fra henne, mitt folk, forat I ikke skal ha del i hennes synder, og forat I ikke skal få noget av hennes plager!" Åp. 18,4..
3. En seriøs og kjærlighetsfull advarsel fra Gud til hele verden: Alle, som vil tilbede pavedømmet og dets protestantiske økumenisk billede og give etter for søndagshelligholdelse imot bedre vitende, vil mottage dyrets merke og som konsekvens lide evig død (Åp. 14,9-11).
4. Vers 12 viser oss en gruppe mennesker, som ikke mottar dyrets merke. De holder alle Guds bud (også sabbatsbuddet om den syvende dag; sammenlign med Ap. G. 7,38) og troen på Jesus.

Vil Du bestå i dommen?

Den første engel taler om Guds dom, som vil foregå i himmelen like før Kristi gjenkomst (sammenlign med Dan. 7,9-12; 2. Kor. 5,10), for det må være besluttet før Hans tilsynskomst, hvem som skal oppstå til evig liv og hvem av de levende, som skal forvandles ved hans komme (1. Tess. 4,15-17; Johannes 5,27-29; Åpenbaring 20,5-6). Dessuten taler Bibelen om en dom, som foregår i himmelen under de 1000 år etter Kristi gjenkomst, hvor

alle de trofaste skal være på å dømme de ikke troende, døde og de falske engler (Dan. 7,22; 1. Kor. 6,2-3; Åpenbaring 20,4). Denne dom vil bli bekjentgjort ved de ugudeliges opstandelse etter de 1000 år (Joh. 5,29; Åpenbaring 20,7-15).

De ti bud er den uforanderlige standard på Guds dommedag (Pred. 12,13.14; Åp. 11,19; Salm. 89,35; Matteus 7,21).

Det samme er reflekteret ved Jesu eksemplariske væremåte (Fil. 2,5; Rom. 15,5), hvor det står: "å gjøre din vilje, min Gud, er min lust, og din lov er i mitt hjerte." Salm. 40,9 (sammenlign med Johannes 6,38; 4,34; Salm. 40,7-9; Hebr. 10,9; Lukas 22,42).

Vi ber i Herrens bønn: "skje din vilje", men blir Guds vilje en realitet i våre syndfulle liv? Bibelen sier: "synden er lovbrudd" (1. Joh. 3,4), og "den lønn som synden gir, er døden" (Rom. 6,23).

Profeten sier også: "Kan en morian omskifte sin hud, eller en leopard sine flekker? – Da kan også I gjøre godt, I som er vant til å gjøre ondt" (Jer. 13,23; sammenlign med Rom. 7,24). Når vi ser på våre egne liv, forstår vi, at vi ikke ved egen hjelp kan flykte fra Guds dom og den derav følgende evige død.

Gud har imidlertid sørget for en utvei til alle dem som har vært under Satans slaveri. Denne utvei, som Guds kjærlighet har skapt, kalles for "Jesus Kristus".

"For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv." Joh. 3,16. Golgata står som et minne om dette ufattelige offer, som var nødvendig for å sone overtredelsen av Guds bud. Derfor kan vi ikke betrakte synden som noe harmløst (Rom. 6,15, etc.). Guds nådesoffer er ikke et billig offer. Det krever ditt samtykke og din fullstændige overgivelse til Gud. Jesus sier: "Jeg er veien og sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved mig." Johannes 14,6. Ved Sitt liv har Jesus vist oss veien til Faderen og til evig liv.

KUPONG

For en bok/og/bibelkurs, sett kryss.

"Mot Historiens Klimaks"

Denne boken (535 sider, utgitt på 45 språk) beskriver, hvordan Bibelen sprer lys over fortiden, nåtiden og fremtiden.

Geneelt

Bibelkorrespondansekur

Dette ytterligere ledige lange kurset vil hjelpe deg gradvis forstå Bibelen bedre og demонstre påliteligheten av profetiene om fortid, nåtid og fremtidige politiske, religiøse og naturlige hendelser i verden. (Gratis studiematerialer!)

Navn _____

Gate _____

Postnr./by _____

Forsendelse vil bli gjort ved å sende kupongen til redaktøren:

Voinea Jeremia
Storengveien 8; H 204;
1358 Jar; Norway
Tel. (+47) 41 44 32 25
roboroceane@yahoo.com
www.imssda.org

Ingen ytterligere kostnader eller forpliktelser!

Hvordan kan vi motta evig liv gjennom Kristus?

Jesu svar i dag er det samme som den gang: "hold budene... og følg mig!" Matt. 19,17-21; sammenlign med 1. Pet. 2,21-25; Åp. 14,4. Å være Jesu disippel i dag betyr at vi studerer Kristi liv, som det er nedskrevet i den Hellige Skrift (Joh. 5,39; 8,31,32), og at vi er lydige mot Hans ord (Joh. 3,36; Heb. 5,8,9; 11,8, etc.; Jak. 4,7; Rom. 16,26). Den Hellige Ånd vil bevirke den samme reaksjon i oss som på Pinsefestens tid, da folk angret sine synder og ropte: "Hva skal vi gjøre...?" Peters svar var: "Omvend dere." Ap. G. 2,37-38. I en annen anledning sa han: "Så fatt da et annet sinn og vend om, forat eders synder må bli utslettet." Ap. G. 3,19.

Guds lov er likesom et speil, som viser oss vår besmittelse og synd (Rom. 4,15; 3,20; 7,7), som Jesus ønsker å vaske vekk med Sitt sonende blod. Derved vekkes den menneskelige kjærlighet som svar på Guds kjærlighet.

Jesus sa i det Han talte om kvinnen, som var en synder: "Hennes mange synder er henne forlatt, for hun elsket meget." Luk. 7,47. "Vi elsker fordi han elsket oss først. ... For dette er kjærligheten til Gud (vår respons) at vi holder hans bud; og hans bud er ikke tungt." 1. Joh. 4,19; 5,3. I vår kjærlighet til Kristus mottar vi kraft fra Gud til at vinne seier over synd i våre liv. "Dersom I elsker mig, da holder I mine bud, og... Faderen... skal gi eder en annen talsmann... sannhetens Ånd." Joh. 14,15-17.

Kjærligheten og styrken fra Den Hellige Ånd, som vi har fått, gjør det mulig for oss å seire på samme måte som Jesus seiret (Joh. 15,10; 1. Joh. 5,4-5; Åp. 3,21)

Gjennom Jesu Kristi, Guds Sønns legemliggjørelse (Fil. 2,5-8; Joh. 16,28) kan vi være sikre på, att Gud vet hvilket slags kraft, vi har bruk for, for å gjøre det mulig å oppfylle Guds lovs kraf og at motstå fristelser fra vår svake kjødelige natur. "Eftersom da barnene har del i blod og kjød, fikk også han i like måte del deri, forat han ved døden kunde gjøre til intet den som hadde dødens velde, det er dejevelen, og utfri alle dem som av frykt for døden var i trældom all sin livstid ...

"Fly for livet!"
1. Mos. 9,17

"Derfor står også profetordet så mye fastere for oss. Dette ordet gjør dere rett i å holde fast på. Det er en lampe som lyser på et mørkt sted til dagen gryr og morgenstjernen stiger opp i deres hjarter."

Peters første brev 1,19

"Dere gransker skriftene, for dere mener at dere har evig liv i dem - men det er de som vitner om meg!"
Johannes 5,39

"Jødene der hadde et edlere sinnelag enn de i Tessalonika, og de tok imot Ordet med all velvilje og gransket skriftene daglig for å se om alt stemte."
Apostlenes gjerninger 17,11

"Ringeakt ikke profetisk tale; men prøv alt, hold fast på det gode, avhold eder fra allslags ondt! Men han selv, fredens Gud, hellige eder helt igjennem, og gi eders ånd og sjel og legeme må bevares fullkomne, ulastelige ved vår Herre Jesu Kristi komme! ..."

Jeg besverger eder ved Herren at I lar brevet bli lest for alle brødrene."

1. Tessaloniker 5,20-23.27

Derfor måtte han i alle ting bli sine brødre lik, forat han kunde bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud til å gjøre soning for folkets synder." Heb. 2,14-17.

Vi kan kun motta denne kraften som kan seire over synd, hvis vi tror (Joh. 6,28-29) på Jesu eksemplariske rettferdighet (et syndfritt liv i en fallen natur, sammenlign med Rom. 8,3; Heb. 4,15), og når vi i tro tar imot Hans offer i vårt sted (Joh. 3,16; 1,29).

Jesus døde ikke for Sine egne synder. Vi leser: "Ham som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, forat vi i ham skal bli rettferdig for Gud." 2. Kor. 5,21 (sammenlign med 1. Joh. 3,5; Joh. 8,46). Det betyr at vi angrer vår urettferdighet, vedkjerner den og vender oss fra synd (overtrødelse av Guds bud) og adlyder Ham (Ord. 28,13; 1. Joh. 1,6-10; 2,4; 3,3-10; 1. Pet. 2,21; Matt. 10,34-39).

Tro og anger er gaver fra Gud til dem som søker dem av et oppriktig hjerte. Gud vil ved Sin Hellige Ånd gi oss begge deler, når som helst vi gir Ham en anledning til det. Tro er resultatet av bekjennelse og et studium av Guds Ord (Rom. 10,17). Jesus sa: "I ransaker skriftene, fordi I tenker at i dem har I evig liv, og det er de som vidner om mig". (Joh. 5,39; sammenlign med Luk. 24,25-27; Joh. 2,22; Rom. 16,26; Ap. G. 17,11.12.)

Studiet av guddommelige profetier som er gått nøyaktig i oppfyllelse (vedrørende den forutsgitte verdenshistorien og Guds Sønns tilsynskomst), vil styrke vår tro på den guddommelige frelsesplan ved Jesus Kristus og legge en sikker grundvoll for vår tro (2. Pet. 1,19-21).

Når vi oppriktig studerer Guds Ord, er vi lovet en usynlig, guddommelig lærer: "men talsmannen, den Hellige Ånd, som Faderen skal sende i mitt navn, han skal lære eder alle ting, og minne eder om alle ting som jeg har sagt eder. ... skal han veilede eder til hele sannheten... ditt ord er sannhet." Johannes 14,26; 16,13; 17,17.

De som tross bedre vitende, fornekter Guds tilbud om nåde og ikke lytter till sannhetens ord eller leser det, vil ikke motta den frelsende kraft av tro fra Gud. De vil til sist høre til dem, som for evig er fortapt (Jeremia 6,17-19; 9,12-15; Hosea 4,6).

"Men dersom nogen av eder mangler visdom, da bede han Gud, han som gir alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham." Jak. 1,5. Jesus forteller oss: "Bed, så skal eder gis... Dersom da I, som er onde, vet å gi eders barn gode gaver, hvor meget mere skal da eders Fader i himmelen gi dem gode gaver som beder ham!" Matt. 7,7.11. Så la oss bede som David: "Gud, skap i mig et rent hjerte, og forny en stadig ånd inneni mig!" Salm. 51,12 (sammenlign med Salm. 139,23-24).

Alle som ærlig tror og ber, vil oppleve erfaringen: "jeg formår alt i ham som gjør mig sterk." Fil. 4,13. Kun når vi følger Jesus av et oppriktig hjerte, og når vi stoler på Ham som er vår levende Frelser, kan vi utvikkle en karakter som Hans og dermed bli berett til Hans gjenkomst. "Dette er den pact som jeg vil oprette med dem etter hine dager, så sier Herren: Jeg vil gi mine lover i deres hjarter, og jeg vil skrive dem i deres sinn." Heb. 10,16 (sammenlign med Jeremia 31,33).

Husker du at menneskets lydighet ble prøvd med en frukt i Edens Hage (treer til kunnskap om godt og ondt - 1. Mos. 2,16-17)? I de siste dager vil menneskets lydighet igjen bli prøvd med et spesielt bud fra Gud (Jak. 2,10). Den forførende slange spurte: "Har Gud virkelig sagt...?"

Hvilke katastrofale konsekvenser måtte menneskeheter ikke høste av denne ulydigheten?! (1. Mos. 3.) I vår tid har Guds erkefiende igjen fått tivil i menneskenes hjarter om ett tydelig bud fra Gud, ved at foreslå: "Tar Gud det virkelig så alvorlig med syvendedagssabbaten?" Når det blir oppdaget at søndagshelligholdelse

ikke er annet enn et menneskeskapt bud, må vi huske på Jesu ord: "Men han sa til dem: Rett spadde Esaias om eder, I hykler... de dyrker mig forgives, idet de lærer lærdommer som er menneskebud. I forlater Guds bud og holder fast ved menneskers vedtekts." Mark. 7,6-8.

Gjennem Sin profet Esekiel har Gud formant Sitt folk: "Følg ikke eders fedres bud [tradisjon] og hold ikke deres lover og gjør eder ikke urene med deres mothydelige avguder! Jeg er Herren eders Gud; følg mine bud og hold mine lover og gjør etter dem! Og hellighold mine sabbater! De skal være til et tegn mellom mig og eder, forat I skal vite at jeg, Herren, er eders Gud." Es. 20,18-20; Jer. 9,12-13.

Menneskers bud og tradisjoner frigør oss ikke for kristne prinsipper: "En skal lyde Gud mere enn mennesker." Ap. G. 5,29; 4,19. Hva vil Din beslutning være - Herrens sabbat eller den pavelige søndag? (Jeremia 10,2; 1. Kong. 18,21; 1. Sam. 15,22,23). Den Hellige Ånd formaner oss: "Idag, om I hører hans röst, da forher ikke eders hjerter... For den som er kommet inn til hans hvile, han har og fått hvile fra sine gjerninger, liksom Gud fra sine. La oss derfor gjøre oss umak for å komme inne til den (sabbat-) hvile, forat ikke nogen skal falle etter samme eksempel på vantro." Heb. 4,7.10-11.

Kun de vil bli utfridd og frelst, som Bibelen taler om: "Her er de helliges tålmodighet, de som holder Guds bud og Jesu tro." Åp. 14,12.

Forferdelige plager og dommer vil snart falle over de mennesker som har mottatt dyrets merke, navnet eller tallet på dyret, eller som tilber dyret og dets billede (som underkaster seg en antikristelig religiøs-politisk autoritet), og som ved disse gjerninger har tatt et klart standpunkt imot Guds vilje og advarsel (Åp. 13,16-18; 14,9-11; 16,2; 18; 19,19-21).

Dette budskap om dommens time får kanskje noen til å frykte. Men i virkeligheten er det et budskap om frelse - et budskap fra en kjærlig Gud, som "ikke vil at nogen skal fortapes, men at alle skal komme til omvendelse" (2. Pet. 3,9).

Ethvert ærlig menneske vil erfare at: "Å frykte Herren er begynnelsen til kunnskap." Ord. 1,7 (sammenlign med Luk. 12,4,5; 2. Mos. 20,20). Frykt blir kun vekket av synden (se 1. Mos. 3,10,11). Etter vi har mottatt tilgivelse ved Guds kjærlighet i Jesus Kristus, vil vi imidlertid erfare, at "Frykt er ikke i kjærligheten, men den fulkomne kjærlighet driver frykten ut... den som frykter, er ikke blitt fullkommen i kjærligheten. Vi elsker fordi han elsket oss først." 1. Joh. 4,18-19.

Følelsen av å være fortapt blir forandret til en forsinkning om frelse, og frykten for Gud forvandler til respekt og kjærlighet. Håpløsheten blir forandret til målbevissthet, og generell frykt til en lykkelig forventning om et guddommelig løftes oppfyllelse. Guds tilbud og tiden til anger og omvendelse vil kun være en kort stund! Bruk denne tiden til alvorlig å gjennomgå din egen tilstand og vende om, da nådetiden snart vil slutte, før Kristus kommer igjen. Tidens tegn forteller oss at vi er i den siste tiden av denne verdens historie!

"Men Herrens dag skal komme som en tyyv, og da skal himlene forgå med stort brak, og himmelleggemene skal komme i brand og oploses, og jorden og tingene på den skal opbrennes. ... så legg vinn på å bli funnet uten flekk og lyte for ham i fred." 2. Pet. 3,10,14 (sammenlign med Es. 55,6-9; Mal. 3,18; 4,1-3).

"Enden på det hele, ettertalt er hørt, er dette: Frykt Gud og hold hans bud! Det er hvad hvert menneske bør gjøre. For hver gjerning vil Gud føre frem for dommen over alt som er skjult, enten det er godt eller ondt." Pred. 12,13,14.